

Autor: Gregory Hood

Podle **Machiavelliho** i jeho moderního vykladače **Jamese Burnhama** nelze v politice nikdy doporučit umírněnost. Je-li protivník poražen, měli byste z něj svou velkorysostí buď udělat spojence, nebo ho nadobro rozdrtit. Pokud jej totiž nezničíte, můžete si být jisti, že proti vám někdy v budoucnu znovu vystoupí.

Prezident Trump mluví jako zastávce tvrdé linie, vládne však jako umírněný, což je ta nejhorší možná kombinace. Nemuselo tomu tak být – všichni si ještě vzpomínáme na ducha kampaně před volbami 2016. Při zpětném hodnocení jako by toto období bezmála vystoupilo z homérské epochy, kdy nadpřirozené síly zasahovaly do lidských záležitostí: všechno muselo zahrát Donaldu Trumpovi do karet a Hillary Clintonová se musela dopustit každé myslitelné chyby. Přesto se vše událo právě tak, jak muselo a výsledkem bylo jedno z nejpozoruhodnějších překvapení amerických politických dějin.

Trumpova volební koalice byla fascinující sbírkou protikladů. Spojila v sobě všechny od stálíc konzervativního hnutí, jako byla zesnulá **Phyllis Schlaflyová**, přes bývalé příznivce Bernieho Sanderse znechucené tím, jak šla Hillary na ruku oligarchům z Goldman Sachs, zastávce izolace, rozhořčené druhou válkou v Iráku, umírněné republikány, neochotné seškrtnat sociální programy, konzervativní křesťany, přivábené nominací Mikea Pence na post viceprezidenta, až po vyznavače volného trhu, nadšené z prvního republikánského kandidáta, který není proti svazkům homosexuálů. Tato koalice se jen těžko někdy zopakuje, zajistila však Trumpovi pozici, kdy nastupoval do úřadu, aniž by byl někomu zavázán, relativně svobodný vykolíkovat si svou vlastní cestu a vybudovat tak novou vládnoucí většinu.

Během primárek i voleb samotných se zdálo, že kandidát Trump stojí právě tak proti republikánům, jako proti Demokratické straně. Mnohé jeho sliby však byly přitažlivé pro lidi napříč politickým spektrem. Vzpomeňme alespoň na jeho výzvy k nastartování rozsáhlého programu obnovy infrastruktury či závazek nesahat na jisté sociální programy. Jeho pozice stran zdravotnictví byly pravda poněkud mlhavé, když slíbil zrušit **Obamacare** a nahradit ji „něčím skvělým“. Protože se však Trump jednoznačně vymezil proti hlavním ideologickým bodům typických republikánů jako předseda dolní komory Kongresu Paul Ryan, nebo *laissez-faire* institucí jako Klub pro růst, zdála se být vcelku opodstatněná víra, že nasměruje „**GOP**“ pryč od neoblíbené, „autistické“ ekonomické politiky, která mimo Washington, D. C. oslovuje jen málokoho. Triumf prezidenta Trumpa tak zároveň byl i výhrou pravicových kritiků Konzervatismu s.r.o. – naplno totiž odhalil, jak mizivé podpoře se liberální imigrační politika, intervence v cizině či osekávání sociálního státu těší u konzervativní voličské základny, tím méně pak u amerického obyvatelstva jako takového.

Od nástupu do úřadu však Donald Trump až na ojedinělé výjimky vládne stejně jako kterýkoliv jiný republikán. Prezidentovou první větší legislativní iniciativou byl katastrofální pokus o nahrazení **Obamacare**. Není žádným šokem, že Trump neměl v rukávu připravený „skvělý“ plán reformy zdravotní péče, protože neschopnost konzervativního establishmentu přijít s uskutečnitelnou alternativou **Obamacare** je naprosto dostatečným důkazem jeho nepoužitelnosti. Snad už tehdy byla zaseta semena republikánské prohry a ztráty dolní sněmovny – podle volebních výzkumů bylo právě zdravotnictví pro voliče tématem číslo jedna.

Jistě, mezi prezidentovými muži byl i samozvaný „populista“ Steve Bannon, jenž svůj politický kapitál vložil do jiného z Trumpových úvodních politických výstřelů, dekretu o zákazu vstupu vybraným cizincům. Jeho význam během kampaně však nespočíval v samotném zákazu vstupu, ale zamezení vstupu muslimům. Mělo to být gesto vycházející z pochopení významu demografie. Značná část nebezpečí islámského terorismu pochází od muslimů, kteří sice na papíře jsou Američany, nepatří však k historickému americkému národu. Steve Bannon i Bílý dům vložili do tohoto zbytečného opatření spoustu času i úsilí, které mohly být využity přínosněji třeba při tvorbě zákona o infrastruktuře s podporou napříč spektrem nebo přípravě kontroverzní, ale možná proveditelné legislativní úpravy nabývání občanství narozením na americké půdě. Trump však neučinil ani jedno z toho.

Prezident Trump zcela nepochopitelně a k oprávněnému rozhořčení svých příznivců nepodnikl ani předběžné kroky ke zdanění do zahraniční zasílaných peněz, o němž se v náznacích zmiňoval během kampaně. Tato změna by nejen proměnila tón debaty o imigraci, ale co víc, znamenala by i splnění slibu, že „za zeď zaplatí Mexiko“. Dnes věří ve vybudování zdi jen málokdo a ještě méně pak tomu, že by ji skutečně zaplatilo Mexiko. Tento ohromný projev politické neschopnosti se jeví ještě nevysvětlitelněji, vezmeme-li v potaz přítomnost zasvěcených a odhodlaných imigračních patriotů jako Stephen Miller v Trumpově vládě.

Někdejší poradce Richarda Nixona **Pat Buchanan** ve své nejnovější knize *Nixon's White House Wars* tvrdí, že jedním z nejzásadnějších omylů prezidenta Nixona bylo, že nezačal prosazovat své výrazně pravicové a populistické programové body hned na začátku svého mandátu, kdy

měl největší politický kapitál. Trump bohužel jeho chybu zopakoval. Hlavním legislativním počinem jeho prvního volebního období tak zůstanou daňové úlevy, v podstatě k nerozeznání od toho, co by prosazoval prezident Jeb Bush nebo Marco Rubio. A přestože prezident uskutečnil jisté populistické kroky na poli obchodu, jen málokdy se mu podařilo překročit hranice republikánské ortodoxie, zejména jejího důrazu na deregulaci. Navzdory údajné prosperitě se tak stále více Američanů staví ke kapitalismu podezřívavě a dokonce si myslí, že podporují socialismus.

Ross Douthat se nemýlí, když píše, že „Trump mohl zadupat liberalismus do země, ale namísto toho mu dal novou šanci“.

Zkuste si představit, že by Trump namísto krocení svých instinktů a imitace chování, vlastního řadovým republikánům, skutečně naplnil populistické slogany roku 2016, zatlačil svou stranu k ekonomickému středu a zbavil se tak těch nejméně populárních republikánských idejí. Zkuste si představit, že by namísto snah o zrušení Obamacare proměnil ve skutečnost Bannonovo vychloubání o rozsáhlé infrastrukturní iniciativě. Zkuste si představit, že by poslechl Marca Rubia a jeho dceru a nastavil daňové úlevy více ve prospěch středostavovských rodin; že by místo neustálých plaček nad „fake news“ strávil víc času tlakem na giganty ze Silicon Valley, aby zpátky do Ameriky přivedli pracovní místa ve výrobě. Zkuste si představit, že by z nižších cen léků poskytovaných v rámci programu Medicare učinil své nosné politické téma a ne jen před volbami na poslední chvíli zkusmo vyslanou vlaštovku.

Tato strategie mohla demokratům snadno vyrazit z rukou jejich trumfy, tj. prvky programu přitažlivé pro střední třídy a naopak dále zvýraznit jejich největší slabinu, kterou je částí voličské základny vynucovaný **ostrý útok doleva** v otázkách rasy, kultury a identity.

Už nyní se objevují jisté náznaky rozpadu Trumpovy koalice. **Rezavý pás**, který ho vynesl do prezidentského úřadu, se v právě skončených volbách **obrátil výrazně k demokratům**. Drtivý volební výprask mnoha nejvýrazněji „trumpistických“ imigračních patriotů byl tak předvídatelný, že se o něm většina pozorovatelů ani neobtěžuje zmiňovat. Corey Stewart založil svou kandidaturu na obraně virginských historických památníků, boji proti organizovanému zločinu (gangy jako MS-13) a jednoznačné podpoře Trumpovy imigrační agendy. Kongresman Lou Barnetta patřil mezi nejnadějnější americké politiky, dokonce se o něm mluvilo i v souvislosti s pozicí ministra práce, kde se mohl stát hlavním motorem proměny Republikánské strany v prezidentem Trumpem přislíbenou „dělnickou“ stranu. Oba muži však utrpěli jasnou prohru.

Tyto dočasné politické nezdary ovšem blednou v porovnání s nezadržitelnými demografickými důsledky masové imigrace. Barnettu sice jeho boj s ilegální imigrací vynesl z úřadu starosty pensylvánského Hazeltonu až do Kongresu, město samotné však bylo natrvalo proměněno, v rozporu s přáními svých obyvatel. Pro patolízaly z časopisu *National Review* však byla už samotná nechuť k tomuto procesu něčím „odpudivým“. V Texasu sice senátor Ted Cruz horko těžko vydřel vítězství nad miláčkem médií Betem O'Rourkem, přesto je nabíledni, že o „stát osamělé hvězdy“ se do budoucna bude tvrdě bojovat. Na Floridě Ron

DeSantis porazil černošského socialistu Andrewa Gilluma, v současně konaném státním referendu bylo ovšem schváleno přiznání volebního práva pro trestance. Kdyby mohli černí zločinci hlasovat už nyní, snadno by vymazali De Santisův hubený náskok. Jak **přiznal** dokonce i Bill Kristol – proč asi tak dlouho neviděl do očí bijící skutečnost? – volby jasně ukázaly, že demografie je osudem. A času už mnoho nezbývá.

Ve washingtonských pravicových kruzích ale jako by tato temná realita vůbec neexistovala. Přestože se větší část „NeverTrump“ konzervativců rozhodla prezidenta podpořit, konzervativní hnutí jako takové si z jeho triumfu žádné poučení neodneslo. Nevidíme nějakou nově získanou ochotu otevřeně mluvit o rase nebo demografii. Žádné seriózní úvahy, jak konzervatismus proměnit, aby byl přitažlivý i – pro republikánskou koalici tak nepostradatelné – voliče z Rezavého pásu. Co je ale asi nejdůležitější, nikde není patrné skoro žádné vědomí naléhavosti z nastávající trvalé demokratické většiny, plodu neustálé imigrace. Namísto toho sledujeme stále stejné a ostudné pokusy získat si černé voliče nebo se dokonce zbavit oddaných konzervativců jako Steve King. Konzervativní hnutí se nikdy hlouběji nezamýšlelo nad povahou moci a jejím nabytí, protože se ve skutečnosti nejedná o hnutí, ale ohromný švindl.

Alex „They turn the frogs gay!“ Jones a popírač arménské genocidy a miláček amerických liberálů Cenk Uygur

Ronald Reagan se voličů kdysi zeptal: „Žije se vám dnes lépe než před čtyřmi lety?“ Zastánci bělošských zájmů, ale i mnozí obyčejní Trumpovi příznivci mohou jen stěží odpovědět kladně. Vezměme si třeba ikonickou fotografii, na níž **Alex Jones** v přímém přenosu nabourává živé vysílání (levicově liberální) televizní stanice *Young Turks* s Cenkem Uygurem, vydávanou za symbol triumfu kampaně roku 2016. Dnes je však Alex Jones *de facto* vymazán z internetu, zatímco Uygura sponzoruje YouTube. Pro občanské nacionalisty i probělošské aktivisty na Trumpově straně se dnes život následkem kombinace mediálního tlaku a právnickými prostředky vedených kampaní stal mnohem složitějším. Jak poznamenal **Peter Brimelow**, příznivci imigrační politiky vládnoucího prezidenta si dnes v Americe už ani nemohou v klidu pronajmout konferenční sál.

Vést úspěšnou kampaň, založenou na kontroverzních tématech, a pak následné vítězství nevyužít, je nepokrytá katastrofa. Prezident George W. Bush například v roce 2004 obhájil svůj mandát navýšením volební účasti bělochů, když svým proklamovaným odporem ke svazkům homosexuálům nalákal v sociálních otázkách konzervativně naladěné voliče. Jakmile však nastoupil do úřadu, rychle toto téma upozadil a obrátil se k reformě sociálních dávek, což byl ovšem plán populární tak leda mezi konzervativním establishmentem. Výsledné fiasko, spolu s rozvleklým debaklem naprosto zbytečné druhé války v Iráku, se podle očekávání přetavilo ve výprask ve sněmovních volbách roku 2006, obrození levice a zrod

fenoménu Baracka Obamy. Živou vodou jako by polilo také fanatické zastánce homosexuálních svazků, kterým se v nepřítomnosti skutečné opozice Bílém domě podařilo vybudovat hnutí, jehož konečný úspěch byl fakticky nevyhnutelný.

Dnes se odpor proti svazkům homosexuálů stal bezmála stejně riskantním podnikem jako otevřený rasový realismus. Trumpova vláda klidně může mít srovnatelný střednědobý účinek: právě proto, že bělošský nacionalismus byl jedním z motorů kampaně 2016, je dnes považován za skutečnou politickou hrozbu. Opravdový politický vůdce musí, postaven před odhodlanou opozicí, nejen najít cestu k realizaci svých programových bodů, ale také přemýšlet, jak své stoupence posílit a protivníky oslabit. Prezidentu Trumpovi se nedaří ani jedno, ani druhé. Místo toho jsme svědky toho, jak ministerstvo spravedlnosti **selektivně trestně stíhá jeho příznivce** a jako důkazních materiálů při tom využívá **materiály z dílny Antify**. Ta dosáhla takové míry troufalosti, že napadla dům jednoho z nejpřednějších Trumpových stoupenců, Tuckera Carlsona.

Z trochu většího odstupu bylo Trumpovo uchopení moci pohromou pro řadu jeho přátel a spojenců. Životy Paula Manaforty, Michaela Cohena i další Trumpových blízkých spolupracovníků jsou zničeny vyšetřováním Roberta Mullera. Údajné vyšetřované zločiny by byly v případě Trumpovy porážky rychle a zcela zapomenuty. A navzdory oblíbenému skandovanému pokřiku „Hillary za katr“ nebude Hillary Clintonová nikdy čelit trestnímu stíhání a za své skutky tak nezaplatí, alespoň ne na poli práva. Zdá se tak, že prezident Spojených států s vládou spíše bojuje. Údajně ji sice kontroluje, přesto se podle všeho každý její příslušník od vrcholných představitelů až po nejposlednějšího byrokrata snaží odporovat jeho krokům. Jeden z nich se tím dokonce pochlubil v anonymním komentáři na stránkách *New York Times*. Média projevila o odhalení identity tohoto člověka menší zájem než o výlep samolepek organizace Identity Evropa.

Trumpova vláda spojuje to nejhorší z obou světů: vytváří iluzi energicky nacionalistické vlády – ale skutek takřkajíc utek. Prezidentovi odpůrci si tak mohou říkat #Resistance a tvářit se jako psanci a rebelové, ale zároveň nikdy nečelit následkům svého jednání. V ostrém protikladu s obhájci bělošských zájmů mají ničím neomezovaný přístup na všechny sociální sítě, online média, k prostředkům financování, rozsáhlé síti nápomocných neziskovek a nevládek. K tomu všemu se mohou opřít i o v podstatě bezvýhradnou podporu novinářů. Co hůř, ani toto zacházení v bavlnci nebrání progresivcům slovně brojit proti „elitám“ a „kapitalistům“, protože prezident svou nacionalistickou rétoriku spojil s hospodářským programem, na míru nastaveným těm nejbohatším lidem v zemi.

Klasický argument progresivců proti nacionalismu (a tedy i rasovému patriotismu) zní, že jde o umělé sociální konstrukty, vytvořené elitami na ochranu svého privilegovaného postavení. Identifikací s národem namísto třídy se tak bílí pracující údajně nechávají ošálit a svést k ochraně svých vykořisťovatelů, místo aby se spojili s třídními bratry tmavšího odstínu pleti k dosažení a ochraně svých vlastních ekonomických zájmů.

Nejočividnější výtky proti této levicové formulce samozřejmě zní, že dnešní „elity“ – vedení technologických firem či podnikatelských komor, milionářské celebrity, finančníci, bankéři i

za šíření jejich ideologických pozic placení novináři – bez výjimky podporují masovou imigraci. Ani jejich důvody nejsou žádným tajemstvím: příliv nesourodých skupin přesycuje pracovní trh, vykořenění nově příchozí nejsou schopni zorganizovat se na obranu vlastních zájmů a rozklad národního státu odstraňuje všechny překážky ekonomickým zájmům korporací, které vycházejí z vlastenectví nebo kultury. Světu obývanému zaměnitelnými jednotlivci, jejichž společnou „kulturou“ je Coca-Cola a lámaná angličtina, se přece vládne podstatně snáz. Národ, jehož identita spojuje bohaté s chudými, však může být oříškem podstatně tvrdším.

Chování Republikánské strany s Donaldem Trumpem v čele naneštěstí dodalo progresivním smyšlenkám dostatek věrohodnosti k vyburcování masového socialistického hnutí. Prezident Trump vypisuje svými prohlášeními nepokryté šeky. A tak zatímco musejí jeho nejvěrnější čelit reálným vyhlídkám na peněžní bankrot, umlčování, uvěznění a trestní stíhání, nejfanatičtější Trumpovi nepřátelé dostávají volnou ruku ke shromažďování bezprecedentních prostředků na boj s ním. Populističtí trumpisté trpí, ale Wall Street si chrochtá blahem. Porazenec z povolání Rick Wilson si **stěžuje**, že prezident Trump proměnil republikány ze strany usilující o omezení velikosti vlády na partaj, jež pomocí státního aparátu „trestá své nepřítel“e“. Pravdou je spíše naprostý opak. Těžko najít snazší cestu ke slávě a bohatství, než se veřejně prohlásit prezidentovým nepřitelem, jak ostatně výmluvně dosvědčuje i Wilsonova vlastní kariéra.

A na druhé straně spektra neexistuje přímější cesta k nevalné pověsti a pronásledování, než prohlásit **“It’s OK to be White”** („Být bělochem není nic špatného“). Přesto je bělošský aktivismus nevyhnutelný. Jako jediný totiž předkládá řešení zásadních sociálních problémů této země. Nelze smysluplně mluvit o zdravotnictví, infrastruktuře, obraně, hospodářství, chudobě, vzdělání, nerovnosti, veřejném dluhu ani čemkoliv jiném, pokud se člověk nepostaví rasové realitě čelem. Právě proto, že Američané nemohou otevřeně a rozumně mluvit o rasových pravdách, se programová řešení jeví jako nemožná a země jako by se tak navzdory ekonomické prosperitě rozpadala na kusy.

Kde tedy – při vědomí Trumpových selhání a zvyšující se ceny probělošského aktivismu – hledat naše silné stránky? Paradoxně v síle a fanatismu našich protivníků. Prezident Trump totiž v podobě Sněmovny reprezentantů ovládané demokracií čelí více než jen hrozbě své politické budoucnosti. Jeho nepřátelé se nijak netají, že ho chtějí nejen porazit, ale také zlikvidovat jeho podnikání, ponížit ho a dokonce ho i s rodinou poslat za mříže. Už jen kvůli sobě a svým zájmům tak musí Trump vytáhnout proti svým nepřítelům do ofenzivy. V tom se skrývá příležitost i pro nás, protože jeho a naši nepřátelé jsou většinou jedni a tiž lidé.

Prezident Trump pro nás neudělal nic. Nikdo nás nepřijde zachránit. Každý další den demografické uzurpace představuje porážku bělošské Ameriky. Rozhodně nás „ještě neunavilo vyhrávat“, naopak – od Trumpova nástupu do úřadu jsme nevyhráli vůbec nic. Ilegální imigranti nejsou deportováni, jejich na americké půdě narozené děti nadále automaticky nabývají americké občanství, masová imigrace pokračuje nezmenšeným tempem a protibělošské diskriminační zákony stále platí. Přestože kritici Trumpa obviňují, že „dodal odvalu“ bělošským aktivistům, rozkvět zažívají spíše projevy nenávisti vůči bělochům ze strany novinářů i dalších. Prezident Trump umí vést energickou kampaň, jeho vládnutí

však působí slabě a nerozhodně.

Přes to všechno však pro nás jeho bitvy nepostrádají zájem. Ať už jsou jeho skutečné postoje i činy jakékoliv, stal se Trump jakýmsi avatárem bílé Ameriky. Politicky to znamená, že jeho boj je náš boj: nám připadla úloha předního voje bělošské Ameriky, zle tížené nesvatou koalici novinářů, Antify a nebělošských aktivistů, poháněných kmenovou nenávistí. Jistě se dočkáme zrady a hojného distancování se. S rostoucí polarizací ale ani mnoha šejdírům z konzervativního hnutí nezbyde nic jiného, než směřovat k našim pozicím.

Někteří dokonce argumentují, že by pro nás bylo lepší, kdyby Donald Trump vůbec nebyl zvolen prezidentem. Internetová cenzura, mediální kampaně i vyšetřování ministerstvem spravedlnosti by však probíhaly i za vlády Hillary Clintonové, dost možná v ještě zostřenější podobě. Šance, že probělošští aktivisté dosáhnou svých hlavních cílů cestou běžné politiky, nikdy nebyla příliš vysoká. Mnozí z našich lidí dospívají k rasovému probuzení pomalu a jen neochotně, popohánění neodbytnou realitou. Zapojením do politických bitev se naše počty budou zvyšovat, a čím bude politické ovzduší nestabilnější, tím větší budou i naše příležitosti. Současná nestabilní situace nám tak nahrává podstatně více než éra George W. Bushe.

Prezident Trump nám prokázal nesmírnou službu. Ne snad tím, že by nám „dodal odvahy“ nebo nějakým svým konkrétním činem, ale jednoduše proto, že rozzuřil naše protivníky a ti tak jasněji než kdy předtím odhalili své skutečné barvy. Protistrana dnes nepokrytě označuje politické rozdělení jako rasovou propast – a naše lidu pak za ohavnou brzdu pokroku. Na nás aktivistech už je, abychom naši stranu přiměli tuto realitu vidět a přijmout. Napříč Amerikou se rozevírá propast a rozkol posledních dvou let je jen pouhým začátkem.

Tato nestabilita se musí stát naší příležitostí. Prezident Trump mohl zachránit Ameriku. Nedokázal to. V Trumpem vytvořeném politickém ovzduší se však zvyšují šance, že to dokážeme my.

Komentář Gregory Hooda *The Tragedy of Trump* byl publikován na webu American Renaissance 16. listopadu 2018.